

[Jørgen Jensen]

hemmelige aftaler – var det mindste om konkrete indgreb mod avancer og udbytter. Når man derfor taler om fald i pengeindkomster, er det alene lønindkomsterne, der skal holde for. Der er jo grebet ind i overenskomstsituationen. Talen om, at værdistigningsafgiften kun træder i kraft, hvis fagbevægelsen viser tilbageholdenhed, er et direkte og provokerende indgreb i overenskomstforhandlingerne.

Regeringens holdning til dyrtidsreguleringen, hvor man ikke vil tone rent flag, men søger at gøre afvikling af lovindgrebet til et forhandlingsspørgsmål imellem arbejdsmarkedets parter, er også en direkte indblanding.

Og værdistigningsafgiften, som skulle være garantien for, at indkomstpolitikken ikke ensidigt var vendt mod lønarbejderne, hvilket indhold har den egentlig?

For det første er der ikke enighed om betingelserne for dens gennemførelse. Der er ikke enighed om, hvor meget storlandbruget skal have foræret som betaling for at gå med til en værdistigningsafgift. Og hvorfor blev kravet om indefrysning af værdistigningerne egentlig rejst både af vort parti for flere år siden og senere af LO? Først og fremmest for at sætte stop for belåningen af værdistigningen og dermed stop for et stort forbrug, der ikke var modsvaret af en arbejdsindsats. Men de planer, der har været fremme om værdistigningsafgiften, vil ikke stoppe belåningsmulighederne. Vore største godser – vi kan tage Bregentved i Sydsjælland eller Frijsenborg ved Århus – vil efter regeringens planer have en årlig skattefri formuestigning og dermed belåningsmulighed på op mod 20 mill. kr. hver om året. Det er sådan set det, der er indeholdt i de vage planer om en værdistigningsafgift.

Så taler man om, at beskæftigelsesplanen, der blev aftalt i 1977, vil blive videreført. Nu er vi absolut ikke af den mening, at beskæftigelsesplanen i 1977 var vidtgående nok. Alene den kendsgerning, at statsministeren også i tirsdags måtte erkende, at arbejdsløsheden ville fortsætte i 1979 og 1980, viser utilstrækkeligheden af denne beskæftigelsesplan. Men hertil kommer, at de store flagskibe for den statslige beskæftigelsesindsats: Storebæltsbro og naturgasledningsnettet, er taget ud af hensyn til økonomien. Ja, for det sidstes vedkommende henviser man til de genforhandlinger, der skal være om koncessionen. Det

ville være rimeligt at spørge: hvornår forventer man, at de forhandlinger er tilendebragt, så man kan gå i gang med arbejdet?

Men alligevel påstår man altså frejdigt, at den økonomiske stramning ikke vil få sociale virkninger. Er det så rigtigt, når man henviser til de økonomiske vanskeligheder? Det er vor opfattelse, at vi af hensyn til miljøet og af hensyn til politiske overvejelser kan diskutere, om vi skal have en Storebæltsbro, om vi skal have tunnelbaner, om vi skal have en Saltholmlufthavn. Men tidspunktet for at gennemføre beslutninger, der er enighed om, er her og nu, hvor vi har arbejdskraften til rådighed.

Så er der påstanden om, at besparelser på 1½ mia. kr. ikke vil berøre de sociale områder, de er frosset fast. Ja men er det ikke netop nu under følgerne af den kapitalistiske krise, vi skal sætte ind på at udvide og ofre flere penge på uddannelse og støtte til dem, der kan og vil uddanne sig? Er det egentlig en udgift at investere i mere forebyggende sundhedspleje på et tidspunkt, hvor vi har personalet, og når vi derved kan spare det tidobbelte beløb ved at undgå senere helbredelser?

Og talen om, at vi ikke har råd, og om, at de, der kræver ind, ikke vil anvise, hvor pengene skal komme fra, bliver ikke rigtigere, fordi den bliver gentaget og gentaget. Vi har peget på en omlægning af skattebyrden, således at der kommer flere penge ind til fællesskabet. Vi har peget på besparelser og vil gøre det igen ved det finanslovsforslag, som nu er skrevet om, så det passer til den reform- og nedskæringspause, som SV-regeringen har aftalt.

Vi er også meget betænkelige ved den stramning, som man bebuder over for de ledige. Hvad betyder forslaget om effektivisering af arbejdsformidlingen med henblik på at sikre, at ledige arbejdspladser i videst muligt omfang kan besættes med kvalificeret arbejdskraft? Ja, det var ordret, hvad der stod i åbningstalen. Ser man helt bort fra, at de langtidsledige er et resultat af den kyniske sortering af arbejdskraften, som arbejdsgiverne gennemfører for at få den kvalificerede arbejdskraft? Hvem er det, der skal afgøre, om arbejdskraften er kvalificeret? Er den mest kvalificerede arbejder den, der overholder de sikkerhedsbestemmelser, der er vedtaget her, eller den, der fastsætter et tempo, der